

τος ἡμῖν. Καπνίζομεν τὴν πίπαν μας, ἐνῶ ὁ κ.
Ἀμεδαῖος Lions τονίζει φαίδρον ἄσμα.

Ἐξακολουθοῦντες νὰ διευθυνώμεθα πρὸς τὸ
ἀνοικτὸν πέλαγος δὲν βλέπομεν τίποτε εἰς τὸν
ὀρίζοντα. Τὴν ἡμισειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον
βρίκιόν τι ἐμφανίζεται καὶ διευθύνεται πρὸς ἡ-
μᾶς. Ἀλλὰ δὲν τὸ περιμένομεν καὶ τὴν 1 ὥραν
καὶ 10 φωτοβολεῖ ἐνώπιόν μας ὁ πρῶτος φά-
ρος τῆς Σαρδηνίας. Ἐξακολουθοῦμεν τὴν πε-
ρειάν μας καὶ πρὸ τῆς Κορσικῆς τὸ «Albatros»
ἄρχεται συρόμενον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ῥίπτομεν δὲ
τὰ σχοινία. Τὴν ἔκτην ὥραν τῆς πρωίας εἴμεθα
πρὸ τῆς Βαστίας. Ἀλλὰ βλέποντες ὅτι ῥεύμα
ἐκ τῶν ἄνω μᾶς ὠθεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰτα-
λίας, ῥίπτομεν τὸ ὑπολειπόμενον ἔρμα. Ἄμα
τῇ πρώτῃ διαστολῇ, τὸ «Albatros» ἀνέρχεται
800 μέτρα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν Βάστιαν.

Τῇ 8 ὥρᾳ καὶ ἡμισείᾳ μεγάλη συμπύκνω-
σις τῶν νεφῶν. Τὸ ἀεροπόρον καταβαίνει καὶ
ἀρχίζει νὰ σύρεται πάλιν ἐπὶ τῶν κυμάτων πρὸς
τὸ Aqua-Forte. Τὸ σκαφίδιον πληροῦται ὕδα-
τος. Ἀναγκάζομεθα νὰ ῥίψωμεν τὸ κιβώτιον,
τὰς κλίνας, τὰ ἐνδύματα. Μεγάλῃ διαστολῇ
ἐπέρχεται καὶ ἀνερχόμεθα εἰς 659 μέτρα ὅπου
σχηματίζεται ῥεῦμα ὠθοῦν ἡμᾶς μετὰ ταχύ-
τητας 100 χιλιαμέτρων καθ' ὥραν.

Πολλὰ πλοίαρια ἔρχονται πρὸς βοήθειάν
μας. Τὴν 9 ὥραν φθάνομεν εἰς τὴν ἀκτὴν ζη-
τοῦντες κατάλληλον μέρος πρὸς καταβάσιν. Τῇ
9 ὥρᾳ καὶ 55 κατερχόμεθα τέλος ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους, ἐν Τοσκάνῃ, παρὰ τὸ Boveglio.

Διήλθομεν λοιπὸν 1,250 χιλιομέτρα, ἐν
θερμοκρασίᾳ 21 μὲν βαθμῶν κατὰ μέγιστον ὅ-
ρον καὶ 9 κατ'ἐλάχιστον, διανύσαντες δὲ κατὰ
μέσον ὅρον 90 χιλιομέτρα καθ' ὥραν. Θερμό-
τατα μᾶς ὑπεδέξαντο. Οἱ κάτοικοι πανταχοῦ
μᾶς ἐπευφήμησαν».

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ.

Ἡ γέννησις τῆς κόρης.

Α'

Ἐπέρασαν ἔς τὴν χώρα τὰ μετάνυχτα,
Μὰ οὐτ' ἐφάνη ἀκόμα γαλανὴ αὐγὴ,
Ὁ οὐρανὸς μὲ χίλια μάτια ὀλιγόηχτα,
Μὲ ὄνειρα χιλιάδες κοιμισμέν' ἢ γῆ.

Μονάχα ἓνα σπῆτι, μὲς τ' ἄσκοτεινὰ,
Φῶς χύνει ἔδω κι ἐκεῖθε γλυκοθώρατο,
Γιατὶ μὴ μάννα κρύβει ποῦ κοιλοπονᾷ,
Τὸν ἄγγελο τῆς γέννας κρύβει ἄορατο.

Ὁ ἄντρας καρφωτὸς ἔς τὸ προσκεφάλι τῆς,
Λεβέντης, σπῆσαι μᾶτι, βροντερῇ φωνῇ,
Τώρα κρατεῖ σὰ μάννα τὸ κεφάλι τῆς,
Καὶ τρέμει κ' εἶν' ἐμπρὸς τῆς ἡμερο ἀρνί.

Μὰ σὲ λιγάκι φεύγει ὁ νοῦς του ἔς τ' ἄργαλα,
Ἐπὶ τὸ γλέντι, ἔς τὸ τραγοῦδι ποῦ θὰ σκορπισθῇ
Μέσα ἔς τὸ σπῆτι, ὅταν μὲς τὰ σπάργανα
Τοῦ φέρουν ἐν' ἀγόρῃ νὰ γλυκασπαοθῇ.

Τὸ σπῆτι τί βαφτίσιζα γιορτερὰ θὰ ἰδῇ,
Καὶ τί φιλιὰ καὶ χὰδίττα ἢ λεχωνά του!
Σὲ φιλιτσένια κούνια θὰ τὸ τραγουδῇ,
Θὰ τὸ κρατῇ χορεύοντας ἔς τὸ γόνα του.

Θ' ἀνάψῃ μὴ λαμπάδα ὡς τὸ μπόδι του,
Θὰ πᾶν ν' ἀσημώσῃ ὅλο τὸ Χριστό
Γιὰ τὸ πρωτάκριβό του ποῦ τὸ σόσι του
Ποιὸς ἔξερει μὴν τὸ κάμη μὴ φορὰ ἀκουστό.

Ψιλὴ φωνὴ γροικιέται μὲς τ' ἄσκοτεινὰ
Ἐλεῖσος τὸ πῆ βαθὺ μυστήριον...
Τί κόσμος! νὰ σκοτώνῃς μὲ χάρᾳ, φωνεῖς,
Καὶ νὰ γεννᾷς, μητέρα, μὲ μαρτύριον!

Ἀλλὰ ποῦν' ἢ φωναὶς καὶ τὰ τραγῆματα,
Καὶ τῆς χαρᾶς, τοῦ γέλοιο ποῦν' ἢ ἀστραπῆ;
Τὴ λευτεριά τῆς μάννας βρέχουν κλάμματα,
Κι' ὁ ἄντρας γέρνει δίχως τίποτε νὰ πῇ.

Μονάχ' ἀπ' τὸ καντόλι φῶς ἀσθενικό
Ἐνα φιλιὰ στέλνει ἔς τὸ νιογέννητο
Τοῦ κάκου, ἀναστενάζου, εἶνε θηλυκό,
Κι' ἄ: εἶν' ἀφράτ', ὠρατο, ἡλιογέννητο.

Τὸ θλιβερό τὸ δέξιμο σὰ νῆνιως,
Ἀρχίζει τὸ μωρὸ ἓνα παράπονο,
Καὶ λέει μὲ ταῖς κλάψαις πῶς μετάνιωσε
Ποῦ ἦρθε ἔς ἓναν κόσμο τόσον ἄπονο

Β'

Δὲν εἶσαι τοῦ σπητιῶς μας τὸ καμάρωμα,
Ἡ μέλισσα δὲν εἶσαι ἢ ἐργατικῇ;
Καὶ τίνος λουλουδιοῦ δὲν κλιεῖς τὸ ἄρωμα,
Καὶ τίνος κλαδῆματος τῆ μουσικῇ;

Γιατὶ τ' ἀστέρια τῆς χαρᾶς μας σβύνονται,
Ἄμα γεννιέσαι, κόρη, σὺν αὐγῆς δροσιᾷ,
Καὶ τὰ χαμυγέλα σου πρωταχύνονται;
Ἐὰν νεροκέρια γύρω σὲ ἀπελιτσιᾷ;

Γιατὶ; Γιατὶ ἔς τῆς κόρης πάντα τὸ πλευρό
Βάσκουνα μ' ἄττια ἀγρυπνοῦνε μύρια,
Καὶ σὺν τοῦ μύθου οἱ δράκοντες τὸ θησαυρό,
Τὴν τριγυροῦν κατήφοροι, μαρτύρια.

Γιατὶ τ' ἀγόρια σὺν τοῦς βράχους στέκουνε
Στ' ἀγριεμένο κύμα τῆς κακομοιρίας,
Μὰ τρισαλλοῖα ἔς τὴν κόρη, ὅταν τὴ μπλέκουνε,
Ἐὰν τὴ βαρκοῦλα, κύμα καὶ τρελλοβοριᾷς.

Γιατὶ, σὺν ἀπομείνῃ ἔρμη κι ὄρφανῇ,
Καὶ ποιὸς θὰ τὴ φυλάξῃ ἀπ' τὰ πλανέματα;
Γιατὶ τὸ κοριτσάκι τί θεὸς νὰ γενῇ
Τοῦ ψεύτη σὺν πιστέψῃ τὰ παινέματα;

Δὲ χάνει ὁ λεβέντης μὲς τὰς συμφοραῖς,
Λίγο ψωμί ἂν θέλῃ, κάπου θὰ βρεθῇ,
Ἀλλὰ ἢ κόρ' ἢ ἄμοιρη πόσαις φοραῖς,
Γιὰ νὰ ἔρῃ τὸ ψωμάκι, πρέπει νὰ χαθῇ.

Ἐστὴν ὥρα του τὸ λούλουδο ἂν δὲν κοφτῇ,
Ἐστὴν ἀπὸ κανένα δὲ μ'ατιάζεται;
Κι' ἢ κόρη ἔς τὸν ἀνθὸ τῆς σὰ δὲν παντρευτῇ,
Μαραζωμένη, ἀνώφελη γωνιάζεται.

Λγ! μὴ φορὰ ἐξούσαμε καλλίτερα,
Μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι τρέχαμεν ἐμπρὸς,
Ἄνοιγ' ἢ μοῖρα σὲ μὴν ὦρ' ἀρχήτερα,
Ἐρωτοσε τὴ καρδιά του, κ' ἔπερ' ὅ γαιμπρός.

Μὰ τώρα σὰ χαμένους στέκει ἔς τὰ καρφιὰ,
Καὶ πέφτει καὶ πουλιέται γιὰ τὰ χερμάτα,
Γελά τὴ φρονιμάδα καὶ τὴν ἐμορφίαν
Ἐμπροστὰ ἔς τὰ προικισμένα νεροπλύματα.

Κι' ὠμίμενα! Ἐς τὴν πατρίδα τῆ φτωχοβλά μας
Δὲ δίνουμε χρυσάφι γιὰ προικὸ ζεμεῖς.
Δὲν ἔχουμε ἄλλο πλοῦτο καὶ τρεμοβλά μας;
Ἄπο τῆ διακωντινία πέτρα τῆς τιμῆς.

Γι' αὐτὸ μὰς πιάνει λύπη, δάκρυα, βουβιμὸς,
Ἄν ἦνε κόρη τοῦ Θεοῦ τὸ χάρισμα.
Δὲν εἶν' τυφλὸ συνήθειο, ἄγριος καὶ μὸς,
Εἶνε καρδιάς προφητικὸ σπαρτίρισμα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Δ*, τῆς ὁποίας τὴν ἤδη ἀποικο-
μένην νεότητα καὶ καλλονὴν ἀναπληροῖ ἐπαρ-
κῶς λεπτὴ εὐφυΐα καὶ ζωηρότης πνεύματος, ἔ-
σχε τὴν ἀτυχίαν προχθές, ἔν τινι συναναστρο-
φῇ, νὰ χάσῃ ἓνα τῶν προσθέτων ὀδόντων τῆς.
Ἡ κυρία δὲν ἐζήτησε καθόλου νὰ ἀποκρύψῃ τὸ
πράγμα ὀλόκληρον λοιπὸν τὸ δωμάτιον ἤρευ-
νήθη μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ τίποτε—τὸ κειμή-
λιον δὲν ὑπῆρξε δυνατόν νὰ ἀνευρεθῇ. Τὴν ἐπι-
οῦσαν ὑπὲρ τῆς κομίζετο εἰς τὴν κυρίαν κιβωτί-
διον μετ' ἐπιστολίου τοῦ οἰκοδεσπότου, γνω-
στοῦ διὰ τὰς ἀνουςίους ἀστείότητάς του, ἐν ᾧ
ἐξέφραξε τὴν χαρὰν του ὅτι κητύχησε νὰ ἀνευρῇ
τὸν ἀπολεσθέντα ὀδόντα, ὃν καὶ τῇ ἔστειλεν. Ἡ
κυρία ἀνοίγει τὸ κιβωτίδιον, καὶ εὐρίσκει ἐν αὐτῷ
ὑπερμεγέθη ὀδόντα ὄνου. Ἐν τῷ ἄμα, χωρὶς νὰ
ταραχθῇ διὰ τὸν ἀπερπῆ ἀστείον, λαμβάνει
τεμάχιον χάρτου καὶ γράφει πρὸς τὸν ἄβρὸν οἰ-
κοδεσπότην: «Πολλὰ μέχρι τοῦδε μοι εἶχετε
δώσει δείγματα τῆς φιλίας σας· ἀλλ' ὅ,τι ἠ-
δύνασθε νὰ ὠθήσετε αὐτὴν μέχρι τῶσού ὥστε καὶ
νὰ ἀποσπάσῃτε ἓνα τῶν ἰδίων σας ὀδόντων πρὸς
ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀπολεσθέντος ἰδικοῦ μου, οὐ-
δέποτε ἠδυνάμην νὰ προσδοκῶ. Σὰς εὐχαριστῶ
ἀπὸ καρδιάς διὰ τοῦτο».

* *

Μαθητῆς σπεύδων ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα
τοῦ σχολείου πίπτει ἐπάνω εἰς ἓνα διδάσκα-
λον, ὃν ὀλίγου δεῖν ἔρριψε.

— Βλέπεις, τῷ λέγει οὗτος σταματῶν αὐ-
τόν, βλέπεις τί παθαίνει ὁποῖος περιπατεῖ χω-
ρὶς νοῦν εἰς τὸ κεφάλι του.

— Σὰς μεθαυῶ, κύριε δάσκαλε, ἀπαντᾷ ὁ
μαθητῆς, ὅτι δὲν μ' ἐνοχλήσατε εἰς τὸ παρα-
μικρόν.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Τὸ νὰ εἶνέ τις ἀγαθὸς καὶ νὰ μὲνῃ τοιοῦ-
τος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδικιῶν τῶν ἀνθρώπων
καὶ τῶν δοκιμασιῶν τῆς τύχης εἶνε σημεῖον
οὐ μόνον εὐτυχοῦς φύσεως, ἀλλὰ καὶ γενναί-
τητος χαρακτῆρος καὶ ἠρωϊσμοῦ. Εἶνε θεῖον
τὸ νὰ διατηρῇ τις τὴν πραότητα καὶ τὴν εὐ-

μένειαν ἐν τῷ μέσῳ τόσων θλιβερῶν περιστά-
σεων τὸ νὰ διέρχεται τις τὴν Πείραν τοῦ βίου,
χωρὶς νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὴν νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἐ-
σωτερικὸν τοῦτον θησαυρόν. Οἱ ἐπιμένοντες καὶ
φθάνοντες οὕτω μέχρι τέλους εἰσὶν οἱ ἀληθεῖς
ἐκλεκτοί.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς πλοιάρ-
χου Webb ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Νιαγάρα, ἀντὶ
νὰ σωφρονίσῃ τοὺς ἐπιδιδόμενους εἰς τοιαῦτα
παράβολα κολυμβητικὰ ἐπιχειρήματα, ἐξήγει-
ρεν ἀπεναντίας τὴν φιλοτιμίαν καὶ ἀμιλλαν
τῶν διασήμων κολυμβητῶν. Οὕτω ἀγγλιῶ-
σκομεν ἐν εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδι ὅτι ἄλλος τις
τοιοῦτος ἐν Λονδίῳ, καλούμενος Brebil, ἀπε-
φάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ αὐτὸ πείραμα τοῦ
Webb, ἤτοι τὴν διακολύμβησιν τοῦ Νιαγάρα
εἰς τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς μέρος ὅπου ἐκεῖνος εὗρεν
οικτρῶς τὸν θάνατον.

Πρὸς τοῦτο λαμβάνει νῦν προφυλακτικὰ τινα
μέτρα. Ὅπως ἐννοήσῃ ποῦ ὑπάρχει ἀκριβῶς ὁ
κίνδυνος καὶ διὰ ποίου τρόπου δύναται νὰ τὸν
ἀποφύγῃ, κατεσκεύασεν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνδρείκε-
λον ἔχον ἀκριβῶς τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βάρος
αὐτοῦ. Τὸ ἀνδρείκελον τοῦτο θὰ φέρῃ μετ' ἐαυ-
τοῦ ἐν Ἀμερικῇ καὶ θὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸν Νια-
γάρα, ἵνα σπουδάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν πορείαν τῶν
ρευματιῶν καὶ ἐννοήσῃ τὰς δυσχερείας τοῦ διά-
πλου, οὕτω δὲ δυναθῇ κατόπιν νὰ ἀναλάβῃ τὸ
ἐπιχειρήμα ἀκινδύνως.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, μέχρις οὐ συντελεσθῇ τὸ
ἀνδρείκελον αὐτοῦ, ὁ Brebil ἀσχολεῖται εἰς κολυ-
μβητικὰς ἀσκήσεις ἐν τῷ Ταμῆσει καὶ ἐν τῇ
θαλάσσῃ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τῶν ἰσχυροτάτων
παλιρροϊῶν.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἀγγλὸς οὗτος καταγίνεται εἰς
προπαρασκευὰς, ἄλλος κολυμβητῆς ἐπίσημος ὁ
Γάλλος Hilarion Balsan, νέος εἰκοσιπενταέτης
ἀθλητικὸς τὸ σῶμα, πλέει πρὸς τὴν Νέαν Ὑόρ-
κην, προτιθέμενος νὰ διακολύμβῃ τὸν Νια-
γάρα. Οὗτος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Webb ἐπνίγη
διότι ἦτο κολυμβητῆς μόνον, ὄχι ὅμως καὶ δύ-
της ἐπιδέξις, ὅπερ κατ' αὐτὸν εἶνε τὸ πᾶν.
Φαίνεται δὲ ὅτι αὐτὸς ἄλλοτε ἠδυνήθη νὰ
μείνῃ 72 δευτερόλεπτα ὑποβρύχιος κρατούμε-
νος ὑπὸ δίνης ἐνὸς καταρράκτου τοῦ ποταμοῦ
Tarn ἐν Γαλλίᾳ.

— Πηγαινῶ εἰς τὸν Νιαγάρα, λέγει, διὰ νὰ
ἐκτελέσω ἐκ νέου ὅ,τι ἄλλο ἔκαμα εἰς τὸν τό-
πον μου.

Καὶ ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς τὰς Ἡ-
νωμένας Πολιτείας.